

ИСТОРИЯТА НА ФЕСТИВАЛНИЯ БЕНД

според Стефан Китанов-Кита

С Петър Георгиев-Пешето се запознахме през 1988. Седяхме един до друг на репетициите на камерен хор „Средец“. Бяхме тенори. Присъединих се към хора през есента, скоро след като се роди дъщеря ми Ана. През пролетта на 1989 хорът замина на турне в Гърция. Пешето каза, че ще си вземе китарата. Тогава разбрах, че е музикант! Аз също си взех китарата. И в автобуса, на път за Атина, спретнахме първия репертоар на Кита и Пешето, който изсвирихме на площад Омония след пристигането на автобуса.

След 10 ноември 1989 Пешето замина да свири в заведения в Норвегия, аз излязох на улицата и станах един от първите улични музиканти в София след началото на демократичните промени. Беше невероятно време. В началото свирех в подлезии, защото беше студено - подлезът на хотел „Плиска“ беше най-топъл. През пролетта любимото ми място беше пред една пейка на бул. „Витоша“, на ъгъла с „Неофит Рилски“. После Пешето се завърна и се присъедини към мен. Свирили сме в подлезите на „Плиска“, НДК и Орлов мост, на „моего място“ на Витошка, пред църквата „Света Неделя“. Няколко пъти към нас се включи датският клоун Луна, с който имаме кратко видео пред фасадата на НДК. Беше края на април-май 1992.

[КИТА и ПЕШЕТО * пролет 1992](#)

Няколко дни след това видео свирехме в подлеза на НДК, когато при нас дойде приятелят ми Александър Янакиев (професор в НАТФИЗ и кинокритик, отиде си от този свят преди години, на 60) и каза: *„Кита, в Съюза на филмовите дейци има конкурс за директор на Дома на киното. С Янко Терзиев (един от най-известните български кинокритици и програматор на филмотечно кино „Дружба“ по това време, сега колумнист в „Капитал“) смятаме, че си много подходящ за такава работа. Ако можеш, прекъсни за малко свиренето и отиди в СБФД да попълниш една молба.“* Помолих Пешето да свири сам за половин час. След 2 седмици ми се обадиха и от средата на май 1992 станах директор на Дома на киното. „Издигнах се в обществото“, но продължих да свира на улицата. Дори веднъж, сигурно е било през юни същата година, направихме с Луна и негов приятел – маг, голямо увеселение с музика, клоунада, фокуси в градинката на Кристал, точно пред офиса на СБФД тогава. Стана щур купон, помня, че свири и „гайдарят на София“ Петър Бонев, който обикновено свиреше в градинката между Парламента и Софийския университет.

Някоя от вечерите, когато свирехме на „моего място“ на бул. „Витоша“, към нас се включваше и Кирил Стоянков-Кики. Най-емоционален е споменът от вечерта, когато заради насъбралата се тълпа около нас, един трамвай трябваше да забави и да спре. И повечето от пътниците слязоха и се присъединиха към слушателите. Но някак не вървеше директорът на Дома на киното да свири на улицата и малко по-късно отидохме в първия рок-клуб в София, The Red Lion. Собственикът, възрастен англичанин, който държеше и пуб в село Лозен, ни хареса и включи в програмата. Свирехме веднъж седмично. Имаше и други музиканти в клуба. Ако не ме лъже

паметта, Б.Т.Р. също свиреха там. Ние с Пешето започнахме да свирим с Кики и групата на Анди Барет (англичанин, преподавател по английски език, който беше женен за българка). Поради моята заетост с Дома на киното, постепенно музикалните ми участия се разрешиха и Пешето се включи в групата на Анди. В началото и аз свирех с тях, имахме гигове в Red Lion и пъба в Лозен. С Пешето продължихме да свирим двамата по клубове – свирехме в пицария „Мама Миа“ на „Калоян“ на последния етаж, в „Рейдио Сити“ клуб, клубът до НАТФИЗ, един клуб на бул. „Стамболийски“... Имахме листовка със 100 парчета и всеки можеше да си поръчва, каквото иска. Репертоарът беше от Саймън и Гарфънкъл, Боб Дилън, Нийл Йънг, до Бийтълс, Стоунс, Елвис Пресли, Ерик Клептън...

През 1993 с Британския съвет направихме първия Рок Филм Фест. Открихме го с голям концерт в Летния театър, организиран от Радио „Тангра“ и завършил с изпълнение на Щурците, които не бяха свирили отдавна заедно. Ние с Пешето открихме филмовата програма в Дома на киното с изпълнение на „*Мисис Робинсън*“ с две китари и без микрофони. Ето как изглежда „*Мисис Робинсън*“ 27 години по-късно в условията на изолация:

[„МИСИС РОБИНСЪН“ 2020](#)

През есента на 1993 заминах за Англия на специализация по артс мениджмънт. Върнах се през април 1994, вече имах и първата си по-прилична акустична китара – Yamaha. През това време No Breaks бяха създали собствен репертоар, изпълняваха и кавъри. През юни се състоя вторият Рок Филм Фест. Откриването беше отново с голям концерт на Радио „Тангра“ в Летния театър. Отворихме го с парчето „*California Dreamin’*“ на Мамас енд дъ Папас, после No Breaks продължиха сами. Невероятна атмосфера. Концертът завърши с изпълнение на Георги Минчев и Стари муцуни и парчето на Боб Дилън „*Knocking on the Heaven’s Door*“.

[РОК ФИЛМ ФЕСТ 1994](#)

През годините с Пешето продължихме да свирим в софийски клубове. Един от последните, в които забивахме, беше „Планета“ до Дома на киното, във вида му на рок-клуб. През 1996 открихме Фестивала на Монти Пайтън в Дома на киното с „*Always Look on the Bright Side of Life*“. След началото на парчето на сцената се качи Валди Тотев от Щурците и засвири на пиано. Оттогава сме приятели и понякога свирим заедно.

През 1997 се състоя първият Мюзик Филм Фест. Идеята беше развита от Рок Филм Фест, но с филми от различни музикални жанрове, както и с музика на живо всяка вечер, която се изпълняваше в залата на читалище „Веслец“. Музикален директор на фестивала бе приятелят ми Ивайло Крайчовски – Пифа, от ФСБ. Той подбираше групите и отговаряше за музикалната програма. Една от вечерите свирехме ние с Пешето и No Breaks. Тъй като Мюзик Филм Фест е и началото на София Филм Фест, може да се каже, че това е и първата формация на Фестивалния бенд. Към групата тогава се присъедини и Васко Гюров от Ревю. През септември същата година се състоя паметното турне на Паспорт Скоч уиски, които ангажираха нашата група да свири на

промоционални концерти из цяла България, които започнаха в парка пред НДК. Най-запомнящ беше концертът във Велико Търново. Сцената беше разположена пред Регионалния исторически музей. А „залата“ беше целият град – амфитеатрално пред нас. Внушително!

В същия дух продължихме и през следващите няколко години. Още един Мюзик Филм Фест през 1998, два пъти София Мюзик и Филм Фест през 1999 и 2000, докато се стигне до международният кинофестивал София Филм Фест през 2001. През всичките тези години, а и години след това, Пифа организираше музикалната програма. Клубовете вече бяха други – „Мистър Пънч“ (сега „Битбургер“, до НАТФИЗ), „Суингинг Хол“ и „Бекстейдж“. В „Мистър Пънч“ работехме с Амебата и Фънки от СМЕ, а в „Суинга“ и „Бекстейдж“ – с Гальо от Дърти Пърчис. Този формат продължи много години, поне 10-15. Всяка година имаше концерт на Фестивалния бенд. Пифа винаги се включваше на 1-2 парчета. Идваха и други приятели.

През 1999 в рамките на СФФ се организира голям концерт на лейбъла „Жълта музика“, в който участваха групите Остава, Анимационерите, Уикеда и Блубалу във Военния клуб. Открихме концерта с изпълнение на Фестивалния бенд и парчета на Нийл Йънг „*My My, Hey Hey*“.

Тогава към Фестивалния бенд се включиха Васко Гюров от Ревю и барабанистът на Анимационерите – Митака (Димитър Аргиров). Постепенно към групата се присъедини и вокалистът Ангел Каспарянов. В този формат и с гласа на Ангел можехме вече да изпълняваме по-предизвикателни парчета, сред които на Лед Цепелин, Джими Хендрикс и Пинк Флойд. През същата 2003 през март ни чу Стефан Лаудин, директорът на Варшавския фестивал. Два месеца по-късно през май в Кан, той свири сам класически пиеси за китара на партито на Финландската филмова фондация в хотел „Сплендид“. На това парти бяхме заедно със Стефан Ухрик, който програмираше Форума на независимото кино в Карлови Вари тогава, по-късно стана директор на Фебиофест в Прага. Оказа се, че и тримата стефановци свирим на китари. Всеки си имаше профил, направлението на Ухрик е блус.

През 2004 Стефан Лаудин и Стефан Ухрик вече бяха част от Фестивалния бенд в София през март. Същата година през септември групата бе поканена за първи път извън България – на международния фестивал в Утрехт, Нидерландия. Гостувахме на кинопазара там и изнесохме концерт в залата „Винкел ван Синкел“. Там ни чуха от Европейската филмова промоция и от 2005 в следващите няколко години свирехме на техните партита в Карлови Вари (съвместно със сп. „Варайъти“ в Почтовни Двур – 3 последователни години! На един от концертите се присъедини главният редактор на „Варайъти“ за Европа – Стивън Гайдос – така имаше 4 стефановци на сцената) и след това на Shooting Stars партито в хотел Адлон до Брандербургската врата (към бенда тогава се включи актьорът и приятелят Санчо Финци, а за 2 парчета на сцената скочи и легендарният директор на Берлинале – Дитер Кослик. Още на първото парче скъса струна, но така му хареса, че остана и за още едно).

Годишите минаваха. Благодарение на активната координация на Стефан Лаудин, ни канеха на още фестивали – Сараево (2 пъти), Солун, Палич, Мотовун, Мюнхен,

Вилнюс, последният ни гиг засега бе в Лече през 2019, където тримата стефановци бяхме и в жури. Най-професионално организираният ни концерт бе на 16 октомври 2009 в зала „Паладиум“, като част от 25-годишния юбилей на Варшавския кинофестивал. Музикален директор на концерта бе полският рокаджия Томек Липински, основател на група „Тилт“, с който сме свирили във Варшава и Краков. Режисьор и монтажист на видеозаписа е режисьорът и актьор Гжегош Липйец – Липа. Концертът бе продуциран от Варшавската филмова фондация, на сцената освен Фестивалния бенд излязоха и полските музиканти Less Dress, Олаф Дериласоф, Руде Бойс (Марчин Швакопф и Марек Швакопф), Адам Левандовски и Томек Липински.

Постепенно Фестивалният бенд се промени. За доста години основен вокалист бе Нуфри от Паникан Уайаскър, бас – Васо Гюров от Ревю, а на барабаните – Даката, който свири и с двете групи. Разбира се – ние с Пешето и двамата стефановци – Лаудин и Ухрик. От 2003 Фестивалният бенд свири на София Филм Фест на купона след връчване наградите на СФФ, а от 2004 купонът е и по повод закриването на София Мийтингс. Тъй като публиката е международна, програмата е предимно от кавъри на известни световни рок-групи. Рядко изпълняваме авторски парчета, сред които „Чичо“ на Васко Гюров. На всеки концерт каним и приятели-музиканти. Свирили сме с Кирил Маричков и Валди Тотев от „Щурците“, Ивайло Крайчовски, а веднъж и Константин Цеков, от ФСБ, Стефан Вълдобрев, Веселин Тодоров и Оги Цолов от „Фактор“, Стефан Димитров, Васко Кръпката, Ангел Ангелов – Джендема, Коцето-Калки. Сред гостите на СФФ на сцената са се качвали Лени Ейбрахамсън, Мурат Ертел и танцьорките от „Баба Зула“, Еран Колирин, Огнъен Свиличич, Мария Ярвенхелми, Андреас Шрол, Алехо Таубе, Торстен Ритер, Клаудия Ландсбергер, Ренате Розе, Николай Никитин, Ян Будар. Звездата на немското кино актрисата Катя Рийман бе с нас два пъти, като вторият път дойде на фестивала специално заради концерта на Фестивалния бенд. Веднъж на сцената се качи и Фолкер Шльондорф за беквокалите на „*Sympathy for the Devil*“, като разказа, че е пял „У-у, у-у“ и по време на оригиналния запис на парчето на Стоунс през 1968 в Париж.

През 2007 Стефан Вълдобрев покани Фестивалния бенд да запише песента му „*Backgammon Dice*“, която стана част от филма на Стефан Командарев „Светът е голям и спасение дебне отвсякъде“. Режисьорът Светослав Драганов засне [видео-клип](#). Години по-късно Вълдобрев направи и българска версия на песента – „*Бряг с цвят най-зелен*“ с вокали на Рут Колева, която се превърна в голям хит.

През последните години Фестивалният бенд има за основа българската рок-група „Делта Рустърс“, в която са – Антон Серкеджиев (вокал и китари), Пешето (китара и вокали), Радослав Милев (бас) и Любомир Бозаджиев (барабани). И, разбира се, тримата стефановци – Китанов (вокал и китара), Лаудин (китара) и Ухрик (китара). Неизменна част от групата на концертите в София е и турският музикант и композитор Селим Атакан. Често към групата се присъединяват и приятелите Васко Гюров, Валди Тотев и Стефан Вълдобрев.

В очакване на концерта на Фестивалния бенд на 24-тия София Филм Фест – втората събота на фестивала!

КОНЦЕРТИТЕ НА ФЕСТИВАЛНИЯ БЕНД от 2004 досега

София, 14 март 2004 – София ленд
Утрехт, септември 2004 – Винкел ван Синкел
София, 13 март 2005 – Централен военен клуб
Карлови Вари, юли 2005 – Почтовни двур
Сараево, август 2005 – S Club
Варшава, октомври 2005 – Бровармия (unplugged)
Берлин, 13 февруари 2006 – хотел Адлон Кемпински
София, 19 март 2006 – павилион на филмова студия „Бояна“
Карлови Вари, юли 2006 – Почтовни двур
Варшава, октомври 2006 – Кафе Културална (unplugged)
Солун, ноември 2006 – Warehouse C
София, 17 март 2007 – Централен военен клуб
Мюнхен, 22 юни 2007 – Künstlerhaus
Карлови Вари, 2 юли 2007 – Почтовни двур
София, 15 март 2008 – Централен военен клуб
Краков, 1 юни 2008 – Клуб „Алхемия“
Палич, 25 юли 2008 – фестивалния ресторант
Мотовун, 29 юли 2008 – площадът на стария град
Варшава, 16 октомври 2009 – зала Паладиум
София, 13 март 2010 – Филмов павилион Нови Хан
София, 12 март 2011 – Централен военен клуб
София, 17 март 2012 – Централен военен клуб
София, 16 март 2013 – Централен военен клуб
София, 15 март 2014 – Централен военен клуб
София, 14 март 2015 – Централен военен клуб
Вилнюс, 2 април 2015
София, 19 март 2016 – Централен военен клуб
София, 18 март 2017 – Централен военен клуб
София, 17 март 2018 – Централен военен клуб
София, 17 март 2019 – City Stage
Лече, 10 април 2019 – Officine Cantelmo